

Sürgün Düşlerimiz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ağustos 2015

Damıtılmış tedirginlikler taşıyoruz iç sesimiz arşı alaya çıksa da sığındığımız o suskunluk. Kesif bir yalnızlık tüm duyumsanan, kahpe bir sancı an'a hükmeden, çarşaf çarşaf üzüncüler katmerli bir boş vermişlikle örselerken burnumuzun dibindekilerini üstelik bile bile hatta soka soka gözüne öfkemizi rehin dahi veremezken kaptırdığımız vicdanımız o boyutsal meftunluğu hükmederken varsıl ikametgâhımıza tutunmak belki de tutmak ya da sıkmak boğazını kafir önyargıların ve soluklanmak nöbet öncesi.

Zafiyeti mi tüm kırılmanın yoksa biteviye hırpalarken hırpalanmaktan kaçtığımız kani olup yol vermek mi söz ve sevgi öbeklerine.

Sırlıklam güneşin altında ya da kupkuru yağın yağmura aldırış dahi etmeden. Misilleme yapan varlıklar varlığımızın devinimi yok sayan hele ki sayacı hepten kurcalayıp takılı kalmak o nirengi noktasında. Sus pus cümleler ama avaz avaz sevmeler.

İnkârlar hep sunumda itiraflar hepten kayıp.

Yaftalanmış aşklar mizacı bile yanıltırken dile gelmiyor sevi dili ve ıssızlığımızla var olduğumuza dair geliştirdiğimiz o düşünce ile ne yazık ki kuru bir daldan farkımız kalmadı bu güne değin.

Hadi sıvıştırsın şu öznesiz emir cümlelerini ve dokunun tüm yüklemelere bin bir maruzatı sırtlayıp koyuverin gözyaşlarınızı. İnanın ki dökülmez incileriniz sadece yoğunlaşırsınız maneviyat denen bedensiz elbise ile. Hacmi geniş inanın ki; ruhların boyutları an'dan ve mekândan bağımsız tüm itirafların. Soru cümlelerini de terk edin cevap verme zorunluluğu bağlamazken kimseyi sadece göz teması kurun aynadaki aksinizi es geçip. Varsın birbirimize ayna olalım şu iki kapılı handa.

Süregelen ne çok öfke ne çok ihtiras ne çok yanlış yenilgiye eş değer addedip toz kondurmazken yaptığımız yanlışları doğru belleyip kandırırken kendimizi belki ilk ama son değil belki de hayra alamet değil o kısımlar vicdanımızla her ters düşüğümüzde yakalandığımız girdap kadar müşküle girdiğimiz. Sürgün düşlerimiz kadar sıra dışı hatta mahrem, yalıtılmışlığımız kadar akla zarar, hükmetmek kadar sakil bir varsayım aslında birbirimize yüklediğimiz anlamsız sıradanlıklar anlam arz ettiğine dair bir inanç geliştirip de anlamsızlığın kıyısında var oluşun bir temerrüdü üstelik.

Aniden dalgalanan muğlak bir duygu kadar anlaşılmanın yarattığı o dipsiz hüznün altüst olmaya hepten hazırsanız hele ki.

Hele ki hazır değilseniz o yenilgi duygusuna baştan kaybetmenin verdiği o eziklik ve hazır olda beklemek o mutlak karşılamayı huy edinmişken.

Nesi mi yanlış sürdürdüğümüz hayatın ya da kime göre ne olup olmadığımız mı soru çizelgesindeki ilk şık? Düşündürücü hatta yanıltıcı ve en sonunda bezmekten yorgun düşmenin verdiği o kırıklık duygusu. Ne ise nasiplendiğimiz, ne ise vazgeçtiğimiz ve ne ise ödün vermez iken kimliğimizden ve tüm sırnaşıklığı ile gafil avlanan insanoğlu.

Bir varsayım kadar kayıtsız, bir öngörü kadar hicap duyulması hatta bir rakam kadar değer katsayısına sahip olduğunu sandığımız. Detayların sıradanlığında, kelimelerin yalnızlığında ve ruhun kanatılmışlığı

kadar acı veren.

Yoksun kılmaksa varlığımız bu denli zora sokan yoksa aşk mı kıyısından köşesinden tırtıklayıp kısa günün karı bellediğimiz.

Hecelerken aşkı satır satır,

Yağarken avuç avuç...

Hele ki o ıssızlığımız çoğula tekabül ettiğimize dair sunduğumuz o yalancı izlek oysa suç olmamalı yalnızlık tüm o yalıtılmışlığımız ile dönmüşken kibleye kim iddia edebilir ki kimsesizliği kanıksayan bir boyutta yol alırken.

Bir kaçış belki bir var oluş belki de yokluğun çağrısı ama kâinattaki kabullenilmişlikler kadar gerçek ve somut. Kaçsak da kovalandığımız, rüzgârın esintisini yadsıyamazken asla.

Değişen bir şeyler olmalı oysa ve döngünün seyri değişmeli her ne kadar işkillensek de gidişattan ve sonuç: Tam bir fıyasko.

Sevgi latif bir kelime olarak sunulmadı mı oysa hayatla olan ilk tanışıklığımızda ve altın bir tepside izzeti ikramda bulunuldu bizler henüz bihaber iken geleceğin kaygılarından. Başıbozuk yoksa amaçsız mı addedilmeli kapıp koyuvermişken kendimizi ya da amaç edindiğimiz ilkeleri uğruna sefil sıradanlığımızla emsal mi olmalıyız yanı başımızdakilere.

Boyutların kırılğanlığı kadar naif bir tümleç cümlelerin hidayetini sınayan ve cümle arası tüm vasıfsızlığımızla tahakkümü altındayken düzen bildiğimiz düzensizliğin.

Gökyüzü sıradan, yağmur hepten ıslak ve rutubetli varlığıma aldırmandan paye veriyor güneşe.

İnsanlar sıradan o yeknesak koşturmaları ile sıradan bir sıkışıklıkta sırnaşık bir imgenin seyrinde nota misali dizilmişler ama ahenksiz bir tınıyla ama detone bir vurdumduymazlıkla ahkam kesmekte.

Yetileri her ne kadar son raddeye kadar donanımlı olsa da sığıntı bir tebessümü marifet bilmişçesine yok sayıyorlar mizaçlarındaki onca tutarsızlığı.

Biraz ondan biraz bundan dercesine içine kattıkları çeşniyle tadını tutturamamanın kaygısı ile sağaltmaktalar üzünçlerini bir oradan bir buraya seğirtip bir marifetmişçesine tefe tutuyorlar kendileri gibi olmayan kim varsa yollarının kesiştiği. Paye vermekteler laf dalaşına. Sitemleri yüzlerinden

okunmakta kimi kıyasıya durgun kimi hepten çatık kaşlı yağmalyorlar duyguları nazire edercesine katı kimliklerine ki koca bir ayrıç söz konusu o yadırganası kimliğimde saklı. Çaldığım hangi oktavdan kim bilir hatta kim bilir kaçınıcı falso tutulduğum o hüzün yumağında çözeceğime daha da dolandığım.

Lehçesini bilmediğim bir pervasızlık ayan beyan sırtımı sıvazlamakta alaycı ve sıra dışı. İnanmak belki de en büyük hatam. İnanıp sığınmak dev bir ağaç addettiğim o varlığına yoldaş bildiğim her kim ise.

Kekeme tüm kelimeler can çekişen binlerce imge teferruattan ibaret sayfalarca sayfadan mütevellit o tutanak altında imzam yanında parmak izim ve sinmiş üzerime yalnızlığın kokusu dilimde kekremsi bir tat duyumsadığım sadece hüzün yadırgandığımı bilsem de ama yadsıyamayacağım kadar da hicap ettiğim.

Biçilen ne ise biliyorum ki asla biçilmiş kaftan değil.

Bedenime uymayan bir cüppe kapatan varlığımı ve taşıyamayacağım kadar ağır bir yük kurtulmamın mümkün olmadığı. Lakin biliyorum ki benzemek, içine düşeceğim bir tuzak kadar tehlikeli ve öldüresiye acı verici.

Yoldan çıkmış bir kehanet belki de laneti aşk'ın üst urubu meziyetsizliğinin meziyet bilip de sokarken insanların gözüne.

Külfetli yalnızlıklar paye biçilmiş iken yadsınamayacak bir tedirginlikle kural dışı tüm edimler bir bir girmiş sıraya ardına bakmadan koşmakta her bir sıradanlık.

Kural tanımaz dünyalardan ibaret değil olsa hayat. Ne de olsa bir raconu var hayatta kalmanın.

Mevsimler değiştikçe ve rakamlar devindikçe geride kalan sadece buruk bir tat.

Yaş dönümü, belirsiz bir dönence, eklenen rakamlar ardı ardına ve söz öbekleri nelerin nelerin istiflendiği.

Günlerden bir gün saatler sessizliği ve yoksunluğu gösterirken üstelik biteviye.

Koşullandığım ne varsa iç içeyim.

Neyin kurgusu benimki ya da neyin derdi?

Zincir çok gergin zihnim kadar yorgun ve ruhum kadar bedbin.

Silecekleri çalıştırmam da bir anlam ifade etmiyor zira yakalandığımı uzun süreli bir sağanak.

Belirteçler yığılı geride bir yerlerde. Sesler mızıkçılık yapıyor kâh artıp kâh azalırken. Kızıyorum önce kendime sonra... Sonrası yok zira kızdığım insanlar ulaşamayacağım kadar uzak.

Yorgun sayfaların ıslak kırılğanlığında çekerken burnumu usul usul hele ki o hercai menekşe geçen yazdan beri hayatta kalma güdüsüyle aç iken sevgime ve aç iken kem gözlerin merhametine.

Tereddüt ettiğim hiçbir cümle kurmuyorum artık ne de işgal etmekteyim bir başkasının hayatını. Soğuk bir iklim geldi ardından kuraklığın. Günbegün nasıl bir değişim arz ediyorsa akıl erdiremediğim düşkün cümlelerde düş gezginleri kadar seyyah bir varlık misali daldan dala konup da hala kuramazken çerden çöpten yuva bildiğim sığınağı.

Masalların sıradan sonları nasıl da farklı o varsıl kimliklerimiz ile göğüs gererken sıra dışılığına ketum yansımalarına hayatın bir o kadar boyutsuz hele ki pelesenk olmuşken afakî umutlar ruha her gün dönümünde perde arkasına saklı güneşi buyur ediyoruz seyyah dimağlarımızda ağırlarken berduş rüyaları.

Belki de Şems'in buyurduğu gibi satır aralarında soluduğum o yanık kokusunu:

"Arzın her yerinde insanlar bahtiyar olmaya can atıyor ve tamamlamak istiyor ama manevi bir rehberden mahrumlar."

Farkındalık kazanmak bile sonuca götüren bir yol iken her daim fısıldıyorum görünmezliğin kollarına sığınırken ve itiraf ediyorum günahlarımı bilse de zira konuşlandığım vicdan denen döşek en mahrem ve en güzel birlikteliğim hayat ile bağ kurduğum izafî bir köprü de olsa çoğunun nezdinden. Ben bilip inandıktan sonra hele ki korunduğum müddetçe ne önemi var asılsız bir düş olduğumun her ne kadar gerçekleşeceğine kani olsam de tüm gizemin rahmetin ve hidayetini sunduğu o huşu içerisinde çoktan bertaraf etmişken beşeri kaygılarımı.